

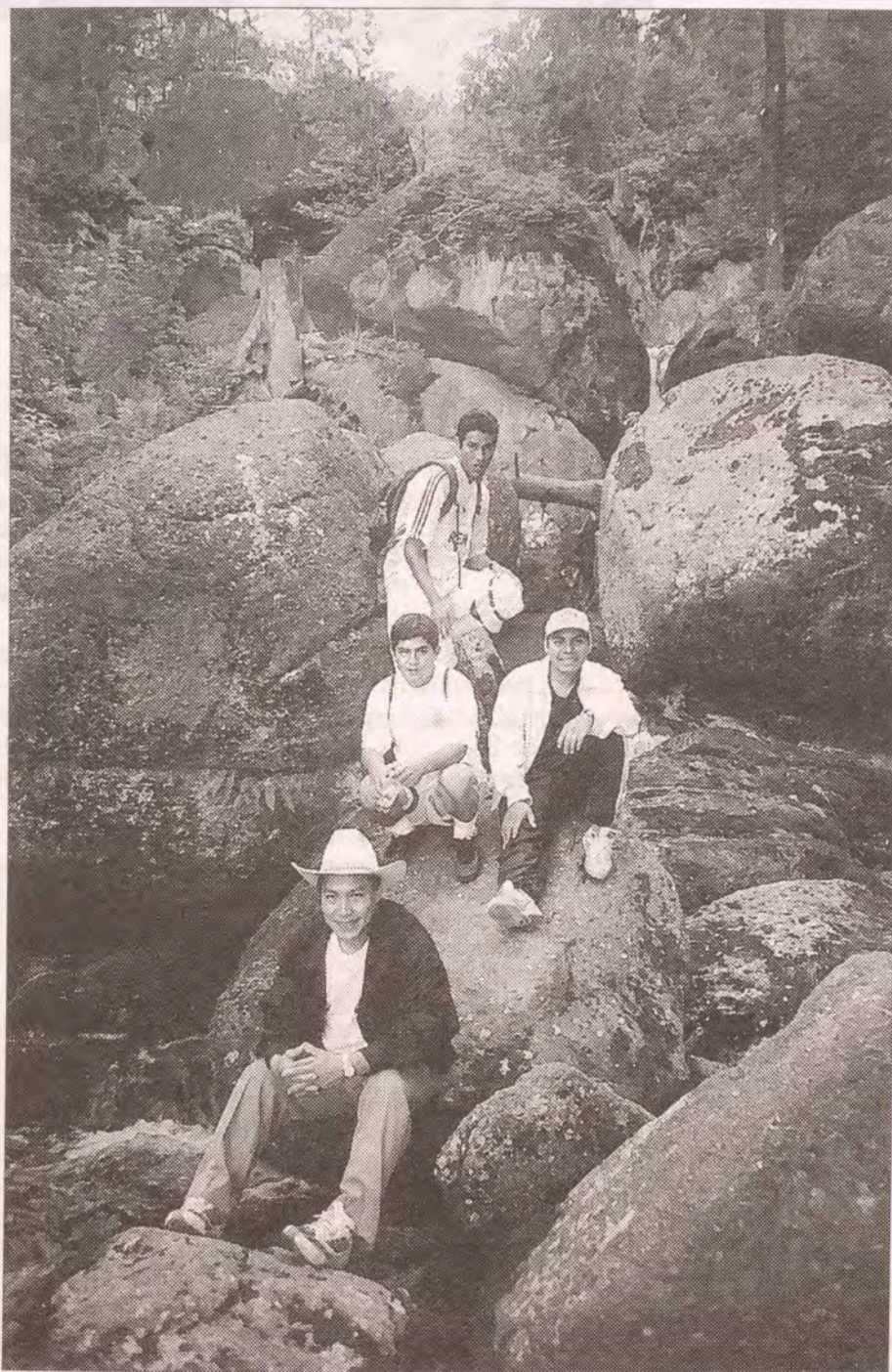
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VI

Číslo 8

září 2001

Církev má mnoho podob, protože žije životy lidí na celé zemi. Až z Jižní Ameriky se do Jizerských hor dostali na své dovolené bohoslovci, kteří se v Římě připravují na misie.

Čtěte na straně 15: Šest farářů v kuchyni

Z OBSAHU:

Tatobity mají
opravený kostel

STRANA 4

Nový kostel
zasvěcený sv.
Zdislavě

STRANA 5

Pěšky do Hejnic

STRANA 7

Diecézní
ministrantský tábor

STRANA 11

Fotbal pro děti

STRANA 13

Překvapení při
sčítání lidu

STRANA 16

Nová kniha pro mládež

Sekce pro mládež ČBK vydává v těchto dnech v nakladatelství Paulínek novou knihu formačních materiálů pro mladé lidi a jejich skupiny.

Praha: Kniha, která vychází v těchto dnech péčí Sekce pro mládež ČBK v nakladatelství Paulínek, byla připravována během několika posledních let s cílem nabídnout jak společenstvím mládeže, tak i jednotlivým mladým lidem, materiál, který by sloužil k prohloubení života z víry.

Knížka obsahuje témata na první rok. Na jaře 2002 bude vydána knížka pro rok druhý. Každý díl nabízí 10 metodicky zpracovaných témat, a umožňuje tak sestavit program pro jeden rok setkávání ve skupině mládeže.

Publikaci lze zakoupit v prodejní síti křesťanských knihkupců nebo přímo na diecézních centrech pro mládež. Cena knihy je pro mladé lidi dotována.

Národní Misijní kongres dětí

První národní Misijní kongres dětí pořádá Papežské misijní dílo 29. 9. ve Špindlerově Mlýně.

Špindlerův Mlýn: Historicky první národní Misijní kongres dětí, který připravuje Papežské misijní dílo (PMD), se uskuteční v sobotu 29. září ve Špindlerově Mlýně. V průběhu hlavního sobotního programu budou děti poznávat formou her a soutěží jednotlivé kontinenty, stavět misijní most, seznámí se s životem chudých lidí na misiích, prožijí misijní bohoslužbu obohacenou misijními prvky apod. Na Misijní kongres jsou zvány nejen děti, ale i jejich dospělý doprovod (rodiče, katecheti, kněží).

Účastníci z větší dálky si mohou objednat levné ubytování a již v pátek odpoledne se zú-

častnit misijního růžence a vybrat si z nabídky kulturních a sportovních aktivit.

Přihlášky, podrobný program a plakátky jsou k dispozici na adrese:

Národní kancelář PMD, 543 51 Špindlerův Mlýn 33; tel./fax: 0438/49 30 58; e-mail: misie@vrchlab.cz.

Vatikánský rozhlas od 1. září lépe slyšitelný

Vysílání Radia Vatikán bude od 1. 9. lépe slyšitelné na frekvenci 1467 kHz.

Vatikán: V rámci dohody mezi Itálií a Svatým stolcem bude od září vysílání vatikánského rozhlasu na středních vlnách 1530 kHz sníženo na 150 kW, což znamená, že nebude v České republice dostatečně slyšitelné. Tuto situaci však vatikánský rozhlas vyřešil smlouvou s Radiem Monte Carlo. Veškeré pořady vysílané ráno mezi 4.30 a 9.30 a odpoledne mezi 17.30 a 00.10 hodin na zeslabené frekvenci 1530 kHz, bude Radio Monte Carlo vysílat na středních vlnách o frekvenci 1467 kHz a síle 1000 kW. Od 1. září bude tedy české vysílání vatikánského rozhlasu v 5.10 a 19.30 hodin na frekvenci 1467 kHz mnohem silnější a jasněji slyšitelné.

České pořady Radia Vatikán si mohou zájemci poslechnout i na vlnách Radia Proglas každý všední den v 8.45 a ve 20.45 hodin. V sobotu odpadá ranní repríza pátečního vysílání a večerní vysílání začíná již ve 20.15 hodin. V neděli lze sobotní reprízu slyšet již v 7.00 hodin a večerní vysílání začíná stejně jako v sobotu ve 20.15 hodin.

Pořady Radia Vatikán jsou k dispozici ze záznamu také na internetových adresách: <http://www.jesuit.cz/aktivity/index.html> a <http://www.geocities.com/Athens/8685/>.

Foto: Petr Kusala

Ministrantská pouť do Věčného města

Ministrantské pouti do Říma se zúčastnilo přes 20 tisíc chlapců a děvčat.

Vatikán/KAP: Přes 20 tisíc ministrantů a ministrantek ze 12 zemí se setkalo na své mezinárodní pouti v Římě 30. července. Nejvíce účastníků bylo z Německa a Rakouska, připutovali také ministranti z České republiky.

Vrcholem pouti, kterou pravidelně každých pět let svolává „Coetus Internationalis Ministrantium“ (CIM), bylo společně procesí do baziliky sv. Petra (31. 7.), následující večerní modlitba na Svatopetrském

náměstí a účast na papežské audienci ve středu 1. srpna.

Litoměřičtí ministranti byli při tom

Pouti se zúčastnilo celkem 11 ministrantů z České republiky. Až na jednoho byli z litoměřické diecéze. Za takové zastoupení vděčíme pozvání žitavského kaplana P. Schöffela.

Při osobní audienci ministranti předali papeži několik výtisků časopisu Tarsicius, který pro ministranty v České republice vydávají jejich jablonečtí kolegové.

Zdílava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)
farnost.jbc@pvt.net.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek ThD

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Michal Podzimek

Jazyková úprava tohoto čísla: Zdeněk Fišer

Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou

Náklad: 1650 výtisků

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001: 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Ročník VI., číslo 8

Datum vydání: 15. 9. 2001. Uzávěrka příštího čísla: 10. 10. 2001

Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v září

narozeniny

- 8. 9. Jaroslav Gajdošík – 41 let
- 12. 9. Jan Dudys – 65 let
- 14. 9. Vít Jůza – 36 let
- 15. 9. Karel Kahoun – 78 let
- 15. 9. Pavel Michal – 49 let
- 17. 9. Josef Faltejsek – 53 let
- 23. 9. Drahoslav Bernard Říský, OFM – 76 let
- 27. 9. Alois Heger, jáhen – 25 let
- 28. 9. Václav Horniak, SVD – 49 let
- 29. 9. Josef Mazura – 48 let
- 30. 9. Oldřich Macík, SDB – 39 let

výročí svěcení

- 14. 9. Klaret Antonín Dąbrowski, OFM – 15 let
- 14. 9. Libor Švorčík – 5 let
- 17. 9. Jan Burian – 18 let
- 24. 9. Alexander Hanisko, trvalý jáhen – 7 let
- 25. 9. Miroslav Kloz, trvalý jáhen – 7 let
- 25. 9. Jan Pur, trvalý jáhen – 7 let

Srdečně zveme na přednášku

spojenou s videoprojekcí P. Pavla Dokládala, vedoucího Fatimského apoštolátu v ČR

neděle 30. září 2001 v 15.00 hod.
v klášteře sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem
pravděpodobný konec v 16.30 hod.

Program:

Nejdůležitější otázky církve a Fatimy
O svaté zemi s biblickou duchovní obnovou
„otevřená bible“

Možnost občerstvení. Nákup upomínek v prodej-
ně Pastýř Českomoravské Fatimy – zde v klášteře.

P. Pavel Dokládal oslavuje téhož dne nedělní mše
svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí
nad Labem v 9.00 hod a 10.30 hod.

*Oblastní centrum Fatimského apoštolátu
Ústí nad Labem*

Kritizujeme rádi? Ale proč?

„Kdo nic nedělá, nic nezkazí.“ Tuto odpověď na naše mnohé neúspěchy jsme asi všichni slyšeli a možná i občas používáme vůči druhým. Obrácením tohoto rčení však dostaneme logickou a užitečnou poučku: „Kdo něco dělá, musí alespoň občas něco z toho pokazit.“ Zpravidla se jedná o chyby z nepozornosti, únavy nebo neúmyslné nedostatky. Bylo by přece nelogické a nesmyslné dělat něco předem s úmyslem to pokazit. Neúmyslné kazy na našem díle jsou tedy zpravidla mravně nelišné a nejedná se o hřích, který by s sebou nesl nějakou vinu.

A přesto tolik lidí poukazuje, nebo má často dokonce radost z chyb druhých. Známe například člověka, který tento časopis čte s nevšedním zájmem řádek po řádku, ovšem jen proto, aby v něm našel chyby, které mu pak pomohou přizvat jeho zlobu. Ne, rozhodně si nechci s ním a jemu podobnými vyřizovat „duchovním slovem“ účty... Chci se však dobrat pravdy o kritice v křesťanském pojetí. Otázka tedy zní: „Jak spravedlivě ohodnotit chybné jednání svého okolí i práce vlastních nedokonalých rukou?“

Od filosofů starověku až po nejnovější myslitele kolují celé traktáty a knihy na téma „kritika“. Dokonce i filosofická disciplína „O poznání“ je nazývána tímto slovem. A právě odtud je možno vyjít a alespoň trochu osvětlit tajemství smyslu našich neúspěchů.

Kritika má skutečně mnoho společného „s poznáním věcí jako takových“. Teprve poznáním smyslu věci nebo činnosti odhalujeme její vlastní hodnotu. Hodnota sama spočívá v úmyslu, s jakým jsme se do práce pustili. Jaký pak bude konečný výsledek je již dílem mnohdy neovlivnitelným. Kolik dobře míněných činností bylo již v našem životě zkaženo třeba jen nepředvídatelnými okolnostmi? Anebo věci, které jsme začali vyrábět, se nepovedly vinou špatného materiálu, špatného zpra-

cování nebo jen prostou nepozorností. To všechno však nemá vliv na vnitřní hodnotu našich věcí nebo činností. Koláč, kterým jsme chtěli uctít návštěvu, i když se vinou špatné trouby spálil, má stejnou hodnotu jako narozeninová hostina, která se u sousedů perfektně povedla.

A přesto často zuříme nebo se tiše trápíme vlastními neúspěchy – omlouváme se svému okolí, jsme poníženi... Odkud se bere tento zbytečný zármutek, kterým nikomu nepomůžeme?

Pominu nyní případ, který jsem výše uvedl, že totiž někdo chybou druhého nasytil svoji zlobu vůči němu. Takoví

lidé jsou „mrtví“ a nemá cenu se jejich postojem zabývat – je to jejich morální problém nebo hřích nesusouvisející s předmětem. Častěji však v nás neúspěch (vlastní či jiného člověka) vy-

volá zármutek nad ztrátou zničené věci nebo času. Když se mi před nedávnem rozbilo starožitné – možná dvě stě let staré – sklo, trvalo mi několik hodin, než jsem se s touto ztrátou smířil, protože žádná kopie již nenahradí cenu po staletí opatrovaného originálu. Nebezpečné však je, jak tento v podstatě přirozený zármutek přerůstá v zármutek „pýchy“ nad vlastní nedostatečností a nedokonalostí, se kterou se nemůžeme smířit! Rádi bychom se totiž viděli jako ti perfektní, bezchybní, dokonalí... A jsme u samého jádra kritiky sebe a jiných. Neúspěchy jsou ve své podstatě zrcadla pro naši morální kvalitu. Měli bychom proto často děkovat za tyto nenahraditelné dary Boží prozřetelnosti, které nás vychovávají ke zdravé míře sebevědomí i k poznání našich hranic. Naše mnohdy pyšné představy o vlastní dokonalosti – minimálně o kousek lepší, než mají naši bližní – jsou často včas lámány neúspěchy a chybami, jimiž jsme životem posouváni do zdravého sebepoznání a sebezpřijetí.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Cínovec je staré hornické sídlo v Krušných Horách v teplickém vikariátu. Má velmi úzké vztahy k sousednímu Sasku. Těžba rud zde sice na konci 20. století ustala, ale na stopy těžby narazíme ještě dnes...

Cínovec

Velmi krásnou pamětihodností této obce je barokní kostel z osmnáctého století, zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. V tomto kostele byl donedávna uchováván i vzácný pozdně gotický řezaný oltář ve stylu saské gotiky. Nyní je v péči diecézního muzea v Litoměřicích. K tomuto oltáři mají velmi vřelý vztah bývalí obyvatelé Cínovce, kteří byli odsunuti po v roce 1946. Zmíněný oltář byl původně umístěn v kapli v Předním Cínovci, kam byl darován ze saského Fürstenu. Tato kaple však zanikla spolu s osadou a oltář se dostal do farního kostela.

Mezinárodní pout

Letos se opět sešli poutníci z Německa i Čech, aby společně uctili Matku Boží a připomněli si doby, kdy na Cínovci ještě pulsoval život. V pátek 17. srpna přijel na setkání se starousedlíky biskup Josef Koukl. Po mariánských zpěvech, meditaci a loretánských litaních následovalo svátostné požehnání u hřbitovního kříže, vzpomínka na všechny zemřelé obyvatele Cínovce a výkrop hřbitova.

Hlavní bohoslužba, které se zúčastnilo více než dvě stě poutníků, se uskutečnila v neděli 19. srpna. Kostel byl zcela zaplněn. Poutní mši celebroul P. Mathias Kocner, bývalý farář ze saské části Cínovce, který nyní působí ve Freibergu v Sasku. Ten ve své promluvě připomněl význam mariánské úcty pro porozumění mezi lidmi. S jeho požehnaním se poutníci po krásné bohoslužbě rozjeli do svých domovů.

Jiří Breu, jáhen – Proboštov

Tatobity mají opravený kostel

Sto padesát věřících přišlo v neděli 12. srpna na slavnostní poutní mši svatou, aby poděkovali Bohu a všem, kteří se zúčastnili generální opravy kostela sv. Vavřince v Tatobitech.

Tento kostel byl vystavěn v 18. století. Původně zde stávala jen kaple sv. Vavřince. Kamenný kostel byl pak stavěn z výnosů polí, lesů a pozemků, které byly podle tehdejšího práva vyhrazeny farnosti jako „záduší“ (zdroje příjmů). I údržba farního kostela byla v dalších staletích hrazena z výnosů zádušních pozemků a později z darů dobrodinců.

Na začátku sedmdesátých let 20. století byla za působení správce farnosti Dr. Jana Kusého provedena oprava střechy, a věže dostaly měděnou krytinu. Kostel byl též vymalován a přibýly zde některé sochy svatých z likvidovaných kostelů v pohraničí. Větší část nákladů hradilo oddělení kultury tehdejšího ONV v Semilech. Práce prováděli místní brigádníci a bohoslovci, kteří jsou dnes již zasloužilými kněžími:

P. Josef Faltejsek, P. Werner Horák a P. Petr Němec.

Druhá etapa generální opravy byla provedena za vedení tatobské farnosti emeritním vikářem P. Klementem Rujsem v letošním roce. Za jeho působení byla provedena nová fasáda kostela a kanalizace pro dešťovou vodu, hromosvody a restaurování hlavního oltáře. Celá tato akce by nemohla být uskutečněna bez daru pana Ing. Bohuslava Jana Horáčka, rodáka z nedalekých Radvánovic, který nám prostřednictvím své nadace věnoval přes dva miliony korun. Na tuto akci přispěl dotací též odbor OÚ v Semilech a OÚ v Tatobitech. Celá tato akce našla pochopení a kladný přístup všech zúčastněných stran a všech občanů našeho kraje, což se v každé farnosti nepodaří.

Josef Šírek, Tatobity

Světlo v Oseku

O 4. zářijovém víkendu (21.–23. 9. 2001) se v prostředí cisterciáckého kláštera v Oseku uskuteční setkání věřících, kteří zakusili dobra a milosti od Pána Boha prostřednictvím hnutí Světlo-Život.

Věříme, že zde nalezneme prostor ke vzájemnému sdílení, setkání i modlitbě. Na všechny se těší O. Jan Rajlich OP a Martin Štula.

Informace podá a přihlášky, připomínky apod. přijímá: RNDr. Martin Štula, Cihlářská 666, 460 06 Liberec 6

e-mail: m.stula@worldonline.cz, tel. 0603/24 18 55 resp. 048/51 33 491.

Za hnutí Světlo-Život Libuše Tesařová

Poděkování do Oseku

Svátek sv. Benedikta, opata a patrona Evropy, jsme spolu s několika dětmi – žáky z náboženství – prožili v oseckém klášteře.

Slavnostní mši sv. sloužil otec opat B. Thebes spolu s P. Jindřichem z teologického konviktu v Litoměřicích. Otec opat připomněl život a dílo sv. Benedikta, jeho odchod do ústraní, sepsání řeholních pravidel, které se staly základem západního mnišství; a tato pravidla přijal jako základ svého života také otec opat.

Obrátil se pak k dětem a hovořil o dobrem pastýři, který doprovází své ovce

i do nebe. Přál dětem, aby potkávaly na své cestě životem jen dobré pastýře, kteří jim budou ukazovat správnou cestu k cíli – nebi.

Pozdravení pokoje se stalo příležitostí každého konkrétně pozdravit. Po pozhledání otec opat rozdával čokoládu, kterou děti radostně přijaly. Spolu s těmito dětmi děkujeme za dny, které jsme mohli již po několikáté strávit v oseckém klášteře, za radostné a rodinné prožití mše svaté, za úsilí otce opata a celého společenství kláštera.

Jana Mráčnicková, Most

Radostná maličkost

V našich krajích není zvykem vidět nový kostel, kapličku či boží muka. Jedete-li však ze Mšena u Mělníka silnicí pod kostelem směrem na Kadlín, projíždíte horní částí obce Stránka, kde v dávné minulosti stával augustiniánský klášter. Hned za místní tabulí obce jsou po levé straně obytné

domy a před jedním z nich vás upoutá nezvyklá věc: Je to bílé natřený ocelový tubus, asi 170 cm vysoký, který je ve střední části proříznutý a uvnitř má umístěnu

litinovou plastiku sv. Máří Magdaleny. Jsou to novodobá Boží muka, která na svém pozemku postavil výtvarník pan Miloslav Horčic. Sama plastika měla pohnutý osud. Pan Horčic ji čirou náhodou objevil ve sběrných surovinách. Koupil ji tedy, zrestauroval a navrhl umístění. Plastika byla slavnostně posvěcena v předvečer svátku sv. Máří Magdaleny v so-

botu 21. července panem vikářem P. Antonínem Audym, farářem ve Mšeně, za účasti výtvarníkovy syna Jiřího s manželkou a skupiny místních věřících.

Vildová, Mšeno

Velká radost v malé kapli

V Chodovlicích u Třebenic byla r. 1822 na návsi postavena kaple, která je zasvěcena sv. Bartoloměji. Od roku 1989 bývá v této kapli opět sloužena v nejbližší neděli po svátku tohoto apoštola a mučedníka poutní mše svatá. První křest v historii této kaple byl udělen na přání rodičů malé Olince roku 1952 při poutní slavnosti a letos po dlouhých 49 letech kanovníkem P. MUDr. Ladislavem

Kubíčkem místnímu občánkovi – malému Antonínu Březinovi. Tato událost naplnila občany obce upřímnou radostí. Po poutní mši svaté byly účastníkům bohoslužby dle místního zvyku nabídnuty chutné poutňové koláčky. Kéž by se v našich krásných kaplích, které se nacházejí takřka v každé obci, konaly podobně radostné události!

Felix Patrák, Libochovice

Nový kostel zasvěcený svatému Zdislavě

V sobotu 14. července se konalo v Prostřední Bečvě na Moravě svěcení nového kostela sv. Zdislavy. Světitelem byl pomocný biskup z Olomouce Mons. Josef Hrdlička. Slavnosti se zúčastnil také rektor baziliky z Jablonného v Podještědí P. Bernard M. Špaček OP, který v této farnosti necelých šest let působil jako administrátor a který zde šířil úctu ke svatému Zdislavě. Zároveň kostelu předal z pověření otce biskupa Josefa Koukla ostatky svěťce. Také jeden z nových zvonů je této svěťci zasvěcen. Základní kámen posvětil papež Jan Pavel II. v Olomouci u příležitosti kanonizace sv. Zdislavy v roce 1995. Nový kostel byl postaven za necelý jeden rok.

Ve farnosti má své centrum také občanské sdružení Rodina sv. Zdislavy, kterému se v tomto roce dostalo oficiálního poděkování od Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové za „vynikající realizaci projektu“. Poděkování paní Olze Michutové (zakladatelce RSZ) předal pan prezident Václav Havel.

Cílem sdružení RSZ je pomáhat manželským párům z celé České republiky, které se rozhodnou pro pěstounskou službu. Pro pěstounské rodiny zabezpečuje sdružení odbornou duchovní, psychologicko-pedagogickou a sociální pomoc. Zajišťuje vhodné podmínky pro bydlení formou stavby rodinných domků. První rodině již umožnilo bydlení v Hutisku-Solanci a další domek nyní staví v Rožnově pod Radhoštěm. Bylo by krásné, kdyby obdobný dům s pěstounskou rodinou stál přímo v Jablonném v Podještědí v naší diecézi.

Nyní byl také založen „Klub přátel“ občanského sdružení – Rodiny sv. Zdislavy, který si bere za své tuto myšlenku a všemožně pomáhá vytvářet nové domy pro opuštěné děti. Jedinou odměnou je radost dětí, které našly novou rodinu.

Bližší informace lze získat v klášteře dominikánů v Jablonném v Podještědí nebo přímo na adrese: Rodina svatého Zdislavy – 756 62 Hutisko-Solanec 395

*P. Bernard Špaček OP
Jablonné v Podještědí*

Dvě poutě za jediný den

V sobotu 18. srpna jsme odjžděli v časných ranních hodinách z Mladé Boleslavi na náš další poutní zájezd do Albrechtic v Jizerských horách, abychom se již potřetí zúčastnili pouti s procesím na Mariánskou Horu.

Albrechtická pouť

O půl deváté jsme dojeli do krásně prosluněné krajiny Jizerských hor. Byli jsme dojati přivítáním tamních věřících, kteří nám děkovali za naši účast na jejich pouti. Velice si váží naší přítomnosti, i když nás letos přijelo jen 14 osob. Po modlitbě růžence začala

kteřá je Panně Marii zasvěcena. Tam po litaniích, mariánské písni a modlitbě Anděl Páně byla poutní slavnost ukončena krátkou promluvou P. Podzimka a požehnáním od přítomných kněží. S tímto požehnáním jsme pak nasedli do našeho autobusu a odjžděli zpět k Mladé Boleslavi, na poutní místo Solec.

o desáté slavná koncelebrovaná mše svatá. Na jejím úvodu přivítal hlavní celebrant P. Michal Podzimek „troje poutníky“, a sice nás z Mladé Boleslavi a dále poutníky z nedalekého Tanvaldu s jejich duchovním otcem P. Marianem Plonkou a poutníky z Duchcova a Hrobu s jejich duchovním otcem P. Štefanem Pilarčíkem. P. Pilarčík pak pronesl z kazatelny velmi hezkou poutní promluvu. Mše svatá byla vyplněna známými lidovými zpěvy, krásnou sólovou hrou varhan a zpěvy tanvaldské mládeže.

Po mši svaté se pak s procesím odcházelo na Mariánskou Horu, kam za zpěvů a modliteb růžence odnášeli věřící sochu Matky Boží do kaple,

Solec

Pobožnost v kostele již začala, a tak jsme se připojili k ostatním. O 15. hodině začala na návsi pod lípou mše svatá, kterou celebroid generální vikář P. Karel Havelka. Vzpoměl na tamního rodáka otce děkana Lochmana, který leží v nemocnici a od něhož nám po mši svaté přečetl dopis. Také vzpomněl na otce kanovníka P. Josefa Helikara, rovněž soleckého rodáka, který zemřel v minulém roce. Pozdravili jsme se ještě se synovcem otce Helikara a v pozdním odpolední jsme se již vraceli domů. Bůh zaplať tento krásný den!

Ludmila Knesplová
Mladá Boleslav

Setkání ve Schwerte

Ve dnech 5.–8. května se uskutečnilo již čtvrté vzájemné setkání dvou družebních farností. Farníci z Rumburku byli pozváni do Schwerte v Německu, aby zde strávili čtyři dny naplněné duchovním, společenským a poznávacím programem, který připravili farníci ze Schwerte. Celé setkání proběhlo v přátelském a družném duchu. Němečtí hostitelé se vzorně postarali o ubytování a stravování at' v rodinách, na faře, či v ubytovacích prostorách katolické nemocnice. Na programu byly společné modlitby a mše za Evropu, účast na slavnostní mši v chrámu P. Marie u příležitosti 1. svatého přijímání dětí, prohlídka muzeí a historické části Schwerte, exkurze v katolické nemocnici St. Marien Krankenhaus a vyvrcholením byla návštěva Kolína nad

Rýnem, zejména tamní katedrály. Večery byly věnovány přátelským posezením na faře nebo v soukromí u hostitelů.

Sedmnáct farníků z Rumburku odjždělo ze Schwerte s velmi milým pocitem, že družba našich farností není jen oficiálním aktem vzájemné pomoci, ale skutečným přátelstvím.

Na zpáteční cestě jsme navštívili malé městečko Ershausen, kde působí sestry řádu sv. Vincenta. Starají se zde o mentálně postižené děti a dospělé. Celé zařízení je vedeno s velkou péčí nejen o zdraví pacientů, ale i o jejich uplatňování v dalším životě. Díky za tuto obětavou práci patří mezi jinými sestře Brigítě Vojtě, která naši farnost občas navštěvuje a posílá našim dětem dárky.

FR.

PODĚKOVÁNÍ DÁRCŮM

Na základě naší výzvy v jedné z minulých Zdislav přišlo na konto liberecké Charity k datu 16. 7. 2001 složenkami celkem 19. 365 korun, které jsou určeny na provoz charitního Domova pro matky s dětmi v tísni.

Protože na výpisech, které dostáváme z banky, jsou jenom číselné kódy, neznáme jména dárců. Pokud by tedy některý z dárců chtěl být uveden v naší každoroční výroční zprávě, prosíme jej o zaslání kopie ústřížku ze složenky na naši adresu *Oblastní charita, Jungmannova 333/23, 460 01 Liberec 1.*

Dále je možné podle zákona 586/92 Sb. odečíst částku darovanou na charitativní účely od základu daně z příjmu. Dárci si tedy k nám mohou napsat o potvrzení, které jim rádi zašleme (je potřeba rovněž poslat kopii ústřížku ze složenky). Dary je možno i nadále zasílat složenkou nebo převodem na konto Oblastní charity Liberec

Číslo účtu: 905883733/0300.

Všem dárcům, kteří přispěli na dílo křesťanského milosrdenství, ať už penězi, či modlitbou, z celého srdce děkujeme!

Pěšky do Hejnic

Za zpěvu ptactva se slunce začíná opírat do vrchů a rosa se třpytí na listech lučních trav... Poetické jitro, hodné oslovit duši básníkovu, třeba Karla Hynka Máchy. Tato impresie mě příjemně naladila při čekání v Trnovanech na lokálku trati Litoměřice – Česká Lípa, ve které jeli další účastníci poutě za nová kněžská a řeholní povolání.

V České Lípě vystupujeme z vlaku a po přivítání s dalšími poutníky vyrážíme pěšky směr Hejnice v Jizerských horách.

V naší poutnické družině jsou zastoupeny Litoměřice, Ústí nad Labem, Děčín a Liberec, přičemž Litoměřice svým počtem značně převyšují zástupce z ostatních míst. „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval

vás, tak se navzájem milujte vy“ – to je duchovním slovem prvního dne pouti, které nám určitě pomohlo v rychlém seznámení a navázání vzájemné komunikace. Vedoucím naší poutnické družiny je Daniela z DCM, s mapou v ruce zajišťující teoretický směr naší poutě. Zajištění vlastního pohybu v terénu se aktivně ujímá spíše mužská část výpravy, oplývající velkou fantazií ve vyhledávání všemožných zkratk. Pozn.: Některé zkratky mohou být i delší...

Naše putování pokračuje z České Lípy do Sloupu, kde slavíme mši svatou. Poté šlapeme celé odpoledne a s blížícím se večerem začínáme přemýšlet, kde bychom složili hlavu. Při těchto úvahách nás na lesní cestě překvapila sestra faustynka z Jiřetína. Je to příjemné setkání, vlévající nám novou energii do žil.

První noc spíme na kraji lesa pod křížem u cesty, jemuž se odevzdáváme v ochranu. Druhý den ráno vyrážíme směr Jablonné, účastníme se mše svaté a po návštěvě u sester dominikánek opět vyrážíme na ces-

tu. Tentokrát nasazujeme směr Václavice u Hrádku nad Nisou, kde máme zajištěn nocleh v domečku u potůčku u manželů Matouše a Jany. Další den je naším cílem Frýdlant a fara otce Oldřicha Koláře. Unaveni sluncem docházíme do Frýdlantu a balzámem na tělo i na duši je odpočinek na faře. Balzámem pro tělo je oběd a ochutnávka dobrého medu ze včelína otce Oldřicha, balzámem pro duši je mše svatá ve vesničce Kunratice nedaleko Frýdlantu a modlitba ve frýdlantském kostele. Tedy, abych byl přesnější, v kryptě, kde se v naprosté tmě modlíme za cíl naší poutě, za zemřelé v tomto kraji, za naše blízké i za sebe samé a cítíme velkou blízkost s těmito všemi lidmi, kteří s námi vytvářejí jednu církev, pozemskou a nebeskou.

Na podobné téma pak budeme meditoval v cestě do Raspenavy, během níž hřmí hromy, blýská se a zvedá prudký vítr. Naše chůze se po chvíli mění v běh, takže se nám daří včas dorazit do Raspenavy a nezмок-nout. Závěrem naší poutě je nedělní ráno, kdy docházíme do Hejnic, kde nás vítá otec Miloš Raban, účastníme se mše svaté a na otcovo pozvání snídáme v místním Mezinárodním duchovním centru.

Takto by se dala telegraficky shrnout naše pout' za nová kněžská a řeholní povolání. Není zde zachyceno mnoho dalšího, co jsme spolu prožívali, ať už to byly požehnané chvíle, nebo překážky, které jsme museli překonat. Přesto všem vřele doporučuji pěší poutě, kamkoliv, a nemusí to být přímo Hejnice, Řím nebo Compostela. V naší diecézi, respektive v Čechách a na Moravě, je mnoho poutních míst, která se mohou navštívit. A pěšky. Myslím si, že jen takovým způsobem se dají co nejopravdověji zažít pocity středověkých poutníků a léto k těmto pěším poutím přímo vybízí.

Takže ať se Vám dobře šlape!

Petr Hlaváček, Ústí nad Labem

Saletini v diecézi

Kongregace Misionářů Matky Boží z La Salety (misionářů saletinů) vznikla na základě Zjevení Panny Marie v La Salettě. Poslední slova Matky Boží v La Salettě zněla:

Hle, moje děti, předejte to celému mému lidu.

Naplnění těchto slov se stalo hlavním úkolem nové řeholní rodiny. Působení Misionářů Matky Boží z La Salety se postup-

ně rozšířilo (Francie, Belgie, Švýcarsko, Spojené státy, Polsko, Madagaskar atd.) V současné době má kongregace přes 800 členů, kteří jsou rozděleni do 11 provincií po celém světě. Působí ve 25 zemích. Generální dům se nachází v Římě.

Kongregace je ve službě Božím lidu, ale mezi různými způsoby pastorace jsou taková díla, která více souhlasí s charismatem kongregace: pokání a smíření. Členové pracují jako misionáři.

Od r. 1995 jsou Misionáři Matky Boží z La

Salety i v České republice. Působí v Bozkově – mariánském poutním místě – a v Železném Brodě v litoměřické diecézi a také v Mladé Vožici v Českobudějovické diecézi. V Bozkově máme **poutní dům**. Doufáme, že slzy Plačící Paní z La Salety přinesou hojné ovoce obrácení a pokání také v Čechách.

zkráceno z internetových stránek farnosti Bozkov

Foto: poutníci před hejnickou bazilikou

Rozhovor z Hrobu naší diecéze

 Abyste dobře rozuměli, milí čtenáři, v naší vlasti je více Hrobů s velkým „H“ – s malým „h“ je jich jistě nesčetně. V budějovické diecézi dokonce působil ve farnosti Hrob kněz Mrtvý... Ve farnosti Hrob u Duchcova v klínu Krušných hor nyní působí kněz, kterého jsem požádal o několik slov:

S paterem Štefanem Pilarčíkem jste se již setkali na stránkách našeho časopisu přibližně před čtyřmi lety. Tehdy byl ve funkci administrátora farního úřadu v Semilech. Využil jsem příležitosti jeho návštěvy na jedné z nedávných poutí a zeptal se na několik jeho postřehů z pastorační práce v diecézi:

Otče Štefane, připomeňte krátce svoji cestu do litoměřické diecéze:

To bylo zajímavé: Jsem zde vlastně zásluhou svého duchovního otce z rodného Slovenska. Pocházím z Habovky na Oravě. Moje povolání ke kněžství dozrálo na vojně. Když jsem se vrátil, řekl mi můj duchovní otec prorocky: „Nemáš maturitu na gymnáziu, a proto nemáš šanci studovat v semináři v Bratislavě.“ Nabídl mi tehdy možnost odejít ke jeho známému knězi do Tanvaldu – P. Bratřovskému, který je dnes děkanem v Jablonci nad Nisou. V Tanvaldu jsem tedy bydlel a na druhý pokus jsem se dostal do Litoměřic. Po sametové revoluci jsem pak dostudoval v Praze. V roce 1992 mě otec biskup Josef Koukl vysvětil v mém rodišti na jáhna. My kněží na to tak zapomínáme, ale rád bych zdůraznil, že často vzpomínám na prostředí semináře a jsem vděčný těm, kteří nás připravovali.

Pojďme k věci: Jak na tebe, otče, zapůsobilo společenství kněží a věřících v této misijní diecézi?

Jako jáhen jsem poznal otce kanovníka Jana Kozára z Chomutova, k němuž tradičně chodili na praxi mladí kněží jako kaplani. Jsem mu vděčný za kněžský příklad, který mi dal. Z otce Jana byla z cítit ucta k mému mládí a kněžské nevyzrálosti. Měl mě opravdu ze srdce rád, i když jsem mnoho věcí dělal jinak, než si třeba představoval. Nebyl to žádný diktátor.

Ano, tuto zkušenost mají z Chomutova mnozí mladí kněží. Jaké to bylo dále?

Za deset let své duchovní služby jsem nyní již na pátém místě. V každé farnosti jsem se setkal se vstřícností a pochopením. V každé farnosti jsem měl vynikající pomocníky pro práce všeho druhu. Bohužel zatím pokaždé nás v tom nejlepší zastihlo loučení, mé přeložení a zvykání si na novou farnost.

Tolik bolesti pro všechny zúčastněné?! Co je příčinou těchto častých změn?

Domnívám se, že příčinou je mnohdy třeba jen několik zbytečných stížností, a to někdy od lidí, kteří ve skutečnosti s životem v církvi mají jen málo společného. A další příčinou je jistě nedostatek komunikace mezi námi duchovními.

Přes to všechno musím děkovat Bohu a společenství kněží, se kterými se setkávám a kteří mi pomáhají. Jsou pro mne jako rodina. Zatím neztrácím naději ve změny k lepšímu a cítím se silný. Touto cestou také dodatečně děkuji všem bývalým farníkům za veškerou pomoc, kterou mi poskytli a poskytují při stále novém zabydlování na nových působištích.

Povznesme se nyní nad naše dočasné problémy a pojďme hovořit o perspektívách. Co si, otče Štefane, myslíš, že dnešní věřící nebo hledající lidé od nás kněží a od církve očekávají?

Věřící, kteří svojí víru praktikují, určitě očekávají věrnost našemu kněžskému povolání a laskavost s trpělivostí. Lidé hledající nebo nevěřící zase oceňují vstřícnost k jejich otázkám a toleranci k jejich postojům.

Z pozice farnosti v Hrobě zatím toho ještě nemohu mnoho říci. Jsem zde krátký čas a nyní se věnuji nejnütnejším opravám fary, na které bydlím. Ale například v Benešově nad Ploučnicí jsem si uvědomil, že kněz má být především pozorovatelem aktivit ve své farnosti a má to nové a dobré vždy podpořit nebo to staré vylepšit. Nebojím se podporovat iniciativy: Mladí lidé tam například chtěli meditační večery. Probíral jsem tedy s nimi základy víry podle katechismu. Protože nejsem žádný velký řečník, většinu jsem jim toho četl. To se jim však nelíbilo a chtěli se scházet sami. Scházeli se o nedělních večer s kytarou a udělali si to podle svého beze mne. Jistě, mohl jsem podlehnout pokušení ješitnosti a nepodpořit to, když to nebylo z mé hlavy. Ale nakonec jsem byl rád, že jsem tomu poželal. Tady i na dalších případech jsem si uvědomil mnoho pro budoucnost.

Mnoho lidí však stále vidí kněze jako někoho, kdo nepodporuje, ale kdo sám dělá: Opravuje, shání peníze, nabízí a čeká, až se někdo přihlásí, a potom má být vděčný za to, že se někdo přihlásil... Jak motivovat ke změně postojů?

Já osobně rozhodně nechci ztratit síly tím, že budu hlavně udržovat stavby. Když totiž již v některé farnosti nejsou lidé, pak tam již žádné stavby církev nepotřebuje. Je potřeba o tom hodně mluvit. Řada věřících vidí v knězi jen „tahouna“ a neslyší výzvy k vlastním aktivitám. Jsou jistě farnosti, kde je naprostý nezájem lidí o kněze. Tento nezájem je tedy signálem, že o kněze – otce – nestojí, a že si ho ta farnost tedy nezaslouží.

Hovořím-li o farnosti, pak sem ale počítám všechny obyvatele, nejen těch pár, kteří věrně navštěvují bohoslužby. Je obdivuhodné, jak se i mezi těmi ostatními najdou nesmírně ušlechtilí, štedří a obětaví lidé. Jistě nejsou „svatí“, ale mají ušlechtilé lidské

vlastnosti. Právě tyto lidi chci povzbuzovat a spolupracovat s nimi. Církev je především pro tyto lidi.

Na tomto místě musím vzpomenout nevšední štědrosti některých podnikatelů v Semi-

lech. I tady v Hrobě mám již jednu velikou zkušenost s lidskou dobrotou, ale z pochopitelných důvodů o ní zatím budu mlčet.

Další takovou kněžskou radostí je, když vidím, jak někdo

nový nalezl Krista nebo výrazně prohloubil svoji víru.

Děkuji ti, otče, za rozhovor

*P. Michal Podzimek,
šéfredator*

Vzdálené společenství

Stala se mi takováto věc: Byla jsem na poutním místě, kde se mi od místního duchovního otce dostalo po mši duchovní útěchy a mohla jsem si s knězem pohovořit. Pan farář mi řekl, že nutně potřebuji hledat živé společenství. Několik jich znal. Řekl: „Kolik kilometrů je to od vás tam a kolik tam?... To přece není daleko!“ Byla jsem na rozpacích, jak mu vysvětlit, že jeho kilometry a moje kilometry jsou trochu jiné. Na jedné straně on, pro kterého není problém sednout do auta a jet desítky kilometrů za věřícími, a na druhé straně já – matka dětí – která musí před tím, než někdo chce odjet, zajistit jejich hlídání. Navíc jsem závislá na hromadné dopravě. A autobusů na vesnici jezdí zoufale málo, večer třeba žádný...

Tohle všechno mi vířilo hlavou, ale pak mě napadlo: „Proč?“ Proč bych měla jezdit někam do světa hledat společenství křesťanů? Vždyť v mém okolí také žijí křesťané a hodní lidé. Když mě pan farář křtil, hlasitě všichni slibovali, že mě přijímají do svého společenství. Ale kde je toto společenství?

Společenství přece není podání ruky při mši se sousedy v lavici a před kostelem jednou za týden prohodit dvě věty.

Promiňte mi moji upřímnost, bratři a sestry, ale to společenství mi dlužíte. Stejně jak já ho dlužím těm, kteří byli pokřtěni až po mně a já jim slibovala, že je přijímám... Chyba je i ve mně. Neumím být výřečná a společenství, zvláště mezi lidmi, které tolik neznám, ale budu se víc snažit, přemýšlet a hledat.

Někdy se nemožu zbavit dojmu, že vytvářet opravdové společenství je naše milá povinnost...

A jak je to u vás?

*Helena Zdislava Nejedlá
Na Plevně 107
439 02 Čítoliby*

A co církev ve světě?

Při přípravě tohoto rozhovoru jsem se rozhodl, že se zeptám ještě několika mladých kněží trochu za hranicemi naší diecéze stejnou otázkou, jako otce Štefana. Využil jsem tedy internetu i své krátké cesty Evropou, abych se zeptal známých spolubratrů na tuto otázku:

Co si, otcové, myslíte, že dnešní věřící nebo hledající lidé ve světě od kněží a od církve očekávají?

P. Fernando Dylan

*Candy – Sri Lanka
věk 42 let
deset let knězem.
Profesor filosofie*

Pohled křesťana v zemi, kde již téměř dvě desetiletí probíhá občanská válka, už sám předurčuje odpověď: církev má být nositelem míru. Míru vnitřního, bez kterého žádná válka neskonečí, který je plodem dobra. Tento mír potom vytvoří prostředí pro šíření radosti. Církev má být dnešnímu světu cestou z nepokoje.

P. Raul z Trojs-Epis

*Francie – Alsasko
věk 35 let
Národnost: Peruánec
devět let knězem
redemptorista*

Je těžké to vyjádřit jednou větou. Kdybych měl říct nějaké heslo, pak by to bylo: „pokání a pout“. Lidé potřebují od církve slyšet, že je čas, aby se přiznali ke svým hříchům a vyrovnali se – pokáním – se svou minulostí. A pak, církev musí být poutníkem, který se nezabýděl na jednom místě, ale je tam, kde je právě potřeba pracovat.

P. Armando Carandane

*Perth – Austrálie
věk 40 let
Národnost: Filipínek
tři roky knězem
Spirituál semináře*

Australská církev (přibližně 5,5 miliónu katolíků z 20 miliónu obyvatel Austrálie) nejvíce potřebuje jednotné společenství opravdu duchovních, odvážných a schopných biskupa. Na nich leží úkol formovat a vést dva tisíce diecézních kněží a spolupracovat s 1300 kněžími reholními, kteří jsou v 31 diecézích a 1400 farnostech. Společně musejí překonávat všudyprítomný západní sekularismus, lhostejnost a typický australský individualismus. Protože většina kněží stárne a za dalších deset let nebude schopná služby, prioritou je rádná duchovní, psychologická a teologická formace dostatku seminaristů (zhruba 200 ročně). Církev v Austrálii stále ještě nemá představu o své roli v Božím plánu evangelizace Asie, ve které je přibližně 100 miliónů katolíků mezi 4 miliardami lidí. Stejně naléhavě ovšem potřebuje najít nové, neprošlápané cesty opětovné evangelizace v domácím prostředí.

POZVÁNKY DIECÉZNÍHO CENTRA PRO MLÁDEŽ (DCM)

21.–23. září:

„Víkendovka“ nejen pro animátory společenství, ale i pro všechny mladé lidi, kteří mají chuť společně pobýt, něco se dozvědět...

Téma: „Bůh je Láska.“ (1 Jan 4, 8)
Program: Boží slovo, katecheze, modlitba, hry...
Místo bude ještě upřesněno.
Zájemci se mohou přihlásit na adrese DCM.

29. září:

Diecézní fotbalový turnaj v Litoměřicích

Týmy se mohou hlásit na adrese DCM.
Možnost přespaní.

13. října:

XXIV. diecézní setkání mládeže s II. diecézním plesem mládeže

Hrádek nad Nisou

Pátek 12. 10. v 19.30: noční prohlídka hradu Grabštejn se mší sv. v hradní kapli
Sobota 13. 10. v 9.00: Začátek programu s Prokopem Siostrzonkem OSB na téma: „O svátosti smíření v mém životě“
15.45: Netradiční křížová cesta
16.30: mše svatá o Božím milostrdenství

Program plesu:

20.00 zahájení – předtančení
24.00 půlnoční překvapení
01.00 zakončení
Nebude chybět bohatá tombola!
Během plesu bude ve vedlejší místnosti zajištěna výuka tanců!
Vstup pouze ve společenském oděvu, ve škole (místo ubytování) bude možnost se převléknout!

Sekce pro mládež ČBK připravuje pouť pro skupinu mladých lidí z České republiky na

XVII. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE TORONTO 2002

*Vy jste sůl
země a světlo
světa.
(Mt 5, 13–14)*

Datum setkání:

18. – 22. 7. 2002:
Pobyt v diecézích a setkání s krajany
23. – 28. 7. 2002:
Vlastní setkání

(tři dny katechezí biskupů s odpoledním Youth festival, závěrečná vigilie a mše svatá se Svatým otcem)

Cena:

Celková cena se bude pohybovat okolo 25.000 Kč na osobu. Zahrnuje letenku, účastnický poplatek včetně jídla a jednoduchého ubytování a dopravu v Kanadě. Každý účastník zaplatí 10 dolarů jako příspěvek do fondu solidarity, ze kterého budou podporováni mladí lidé z chudých a válčících zemí.

Vízum účastníka bude zdarma. Účastník si sám zajistí zdravotní pojištění.

Jak se přihlásit:

Na Diecézním centru promládež do konce ledna 2002 s tím, že do konce ledna 2002 je nutné zaplatit alespoň 50 % zálohu.

Věk účastníka: od 18 let

Účastník by měl ovládat běžnou znalost angličtiny nebo francouzštiny a musí být tělesně a duševně zdravý.

Volontariát:

Jak už bývá zvykem, i v Torontu počítají s dobrovolníky.

Podmínky: pobyt alespoň 14 dní, zájemci starší 18 let, dobrá znalost anglického nebo francouzského jazyka, doporučení od Sekce pro mládež ČBK. Dobrovolník si platí letenku. Organizátoři mu zajistí zdarma pobyt, stravu a pojištění.

Přihlášky:

volunteers@wyd2002.org
Informace o setkání budou postupně zveřejňovány a aktualizovány na
www.volny.cz/toronto2002

Národní svatováclavská pouť

**28. září 2001
v Praze**

Z rozhodnutí České biskupské konference se koná v Praze (podobně jako v loňském roce) Národní svatováclavská pouť, a to v pátek 28. září, který je státním svátkem, a tedy dnem volna. Pozváni jsou na ni všichni biskupové naší země, zvané jsou farnosti i jednotlivci z diecézí Čech, Moravy a Slezska.

Program:

Čtvrtek 27. 9.

17.00 Nešpory v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha (gregoriánský chorál)

Pátek 28. 9.

6.30 Matutinum v kostele Všech svatých na Pražském hradě (gregoriánský chorál)

9.00 Laudy v katedrále (gregoriánský chorál), dále program zpěvů a čtení

10.00 Poutní mše svatá za účasti biskupů v katedrále

Od 13.30 programy pro různé skupiny v kostelích v okolí Pražského hradu:

– Modlitby s nemocnými a za nemocné v kostele sv. Benedikta na Hradčanech

– Program pro mládež v kostele sv. Jana Nepomuckého na Hradčanech

– Adorace za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Strahově

– Mariánská pobožnost v pražské Loreti

17.00 nešpory v katedrále (gregoriánský chorál)

18.00 mše sv. v katedrále (gregoriánský chorál)

Zajímavé stránky o diecézi

<http://sweb.cz/libochovice.farnost/duchovni-dekanatu.htm>

Na této internetové adrese můžete podrobně poznat farnost Libochovicích. Pod vedením otce Josefa Szeligy takto vzniká kvalitní prezentace jedné z farností v naší diecézi na internetu.

- red -

Společenství o prázdninách

Všechno vlastně začalo před šesti lety, kdy naše paní katechetka (paní Dagmar Vildová) přišla s nápadem, že bychom se mohli v létě sejít na týden a udělat si něco jako tábor.

Napoprvé jsme to vyzkoušeli u nás na faře ve Mšeně. A protože se nám to všem zalíbilo, sešli jsme se za rok a na přesrok znovu. I letos jsme pokračovali v našem prázdninovém „spolčo“, tentokrát na faře ve Sloupu v Čechách poblíž Nového Boru. Ubytování na místní neobsazené faře bylo jedno z nejlepších, jaké jsme do-

Mladí křesťané z farností okolo Mšena u Mělníka se s námi chtějí podělit o svoji několikaletou zkušenost z prázdninových setkání.

posud měli, i proto, že nedaleko bylo koupaliště a cukrárna...

Je zde klid a do kostela je tak blízko, že stačí jen vyjít z fary a udělat několik kroků. Pan farář z Nového Boru byl velmi příjemný a hezky kázal (a taky zručně zacházel s kosou). My jsme si v klidu užívali prázdninového sluníčka. Chodili jsme na výlety, byli se vykoupat a hráli jsme různé hry – od míčových až po biblickou „Dobývání Jericha“. V hlubokém a temném lese byla také připravena stezka odvahy. Já osobně jsem se jí letos vyhnul, protože

jsme s kamarádkou Jindrou dělal v lese strašáky. Nakonec se to ale nějak „zvrhlo“ a ti menší – které jsme strašit nechtěli – se přílišně báli, zatímco větší děti z nás měly jen legraci. V pátek večer jsme se vypravili do nedalekého Modlivého dolu. Šel tam s námi náš pan farář P. Antonín Audy, který tam pro nás sloužil mši svatou. V kapli, vytesané do skály, byla donedávna soška Panny Marie. Ale jak

vidno, zloději opravdu všude... Mše svatá, sloužená pod širým nebem, byla opravdu zážitkem. V sobotu jsme se ještě podívali do zámku v Zákupích a v neděli si nás vyzvedli naši rodiče. „Spolčo“ skončilo, ale myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že se za rok sejdeme zase. Možná nás někdo opustí, možná poznáme nějaké nové tváře, ale určitě to bude stát za to.

J. Beneš, Mšeno

Ministrantský tábor

Každodenní ranní mše nebyla pro účastníky ztrátou času na hry nebo výlety, ale naopak nejlepším způsobem, jak začít nový den. Při ministrantských schůzkách se svými vedoucími pronikali do tajů ministrantské služby (ti nejstarší i do základů teologie), aby po návratu domů byli dobrými pomocníky kněží.

A protože všetečnost ministrantů je pověstná, v programu nemohly chybět ani výlety, fotbalový turnaj nebo soutěž „Chcete být milionářem“. Nemluvě o spoustě zábavy a legrace, kterou prožili „mimo plán“, bez toho, že by se o ni museli starat vedoucí. Zkrátka, jak to na správném táboře má být.

Jan Macek

Osmý ročník tábora pro ministranty litoměřické diecéze se konal v červenci v Rokytnici nad Jizerou. Čtyřicet ministrantů si při něm prohlubovalo znalosti liturgie, ale také se snažilo rozvíjet svůj duchovní život a žít ve společenství kamarádů.

MEZINÁRODNÍ CENTRUM
DUCHOVNÍ OBNOVY

Program MCDO

- 21.–23. 9. Berliner Singegemeinschaft
- 1.–4. 10. Ackermann-Gemeinde
Praha
- 5.–7. 10. PANEVROPSKÁ UNIE –
CZ
- 11.–14. 10. VIII. veletrh ekologických
výukových programů
- 19.–21. 10. genius Loci –
– interdisciplinární seminář
- 26.–28. 10. zasedání KDU-ČSL
a CDU-CSU
- 30.–31. 10. Zasedání ředitelů
diagnostických ústavů
- 11. 12. Landfrauenkreisverein
Löbau-Zittau e.V.
- 23.–26. 12. Slavíme vánoce
- 28.12.–1. 1. Slavíme konec roku

Přečtěte si...

Vrána, Karel: Společný evropský dům, Trinitas 2001, 49 Kč

Jeden z našich největších filozofů a teologů, Karel Vrána, hledí na projekt sjednocené Evropy samozřejmě jinými očima než většina politiků. Na řadě historických příkladů ukazuje, že základem evropské kultury a civilizace nebyl národní stát, ale evropská jednota. Jediným a základním předpokladem přetrvání naší kultury a civilizace je neustálé prohlubování a ožívování duchovní podstaty evropanství, jíž je křesťanství. Právě křesťanský étos a univerzalizmus může být totiž jediným lékem proti viru nacionalismu, který neustále ohrožuje evropskou jednotu.

Verwer, George: Hlad po opravdovosti, Návrat domů 2001, 75 Kč

Tato drobná knížka s podtitulem „Nejste spokojeni se svým duchovním životem?“ je především určena těm křesťanům, kteří nejsou spokojeni se současným stavem tzv. „křesťanské schizofrenie“, která dělí jejich život na sféru duchovní a světskou. Autor hledá cestu ven z tohoto rozkladného dělení na dvě části a vyzývá křesťany k revoluci lásky a milosrdenství.

Cesty víry, G+G 2001, 290 Kč

Víra neznamená jen zásady správného života či poznatky o původu světa a lidí, ale i rytmus každodenního života, osobní zakotvenost, naději na spásu, rodinné a společenské svazky a závazky, strukturu autorit a aktuálnost moci, sankce, tlak prostředí i šanci na přežití. Editor Fedor Gál soustředil v této knize vyznání těch, kdo mají pocit, že víra prostoupila jejich život, i těch, kdo usilov-

ně hledají jistoty proti nevyhnutelnosti utrpení a smrti.

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci, Refugium, 290 Kč

První úplné české vydání „Ruského poutníka“, které patří ke světovým bestsellerům duchovní literatury s úvodní studií P. Richarda Čemuse, S.I.

Špidlík, Tomáš. Umíme se modlit?, Refugium 2001, 35 Kč

Modlitba je rozhovor duše s Bohem. O tom, jak by tento rozhovor měl probíhat, píše P. Špidlík v odpovědích na různé zvědavé otázky.

Tycho, A. P.: Tak mnoho cest, Spolek moravských nakladatelů 2001, 198 Kč

Kniha má podtitul: „Příručka o náboženstvích, sektách, New Age a nových duchovních směrech“ a opravdu se zabývá všemi možnými a nemožnými tzv. duchovními směry.

Neznámá evangelia – Novozákonní apokryfy I., Vyšehrad 2001, 320 Kč

Máme před sebou 1. svazek Knihovny rané křesťanské literatury, která obsahuje novozá-

konní apokryfy. Máme možnost se mimo jiné seznámit s Tomášovým „evangeliem“, s Protoevangeliem Jakubovým, s Filipovým, Petrovým a Mariiným „evangeliem“ a četnými jinými apokryfy. Kniha je vybavena úvodními studiemi, rozsáhlým poznámkovým aparátem a bibliografií.

Linden, Nico ter: Povídá se..., Eman 1999, 174 Kč

Nizozemský teolog Nico ter Linden již řadu let seznamuje své posluchače, čtenáře a TV diváky se světem biblických příběhů. Kniha, kterou máme před sebou, obsahuje příběhy z knihy Genesis.

Hobizal, František: Svatá země s ..., Karmel 2001, 95 Kč

Další svazek edice “S”, tentokrát od bavorovského děkana P. Hobizala z cesty do Svaté země. Obsahuje 40 krátkých zamyšlení. Jejicho vydání se autor nedožil, protože v den vydání této knihy odešel do nebeského Jeruzaléma.

Modlitební kniha, Karmel 2001, 99 Kč

Mnoho lidí si stěžuje, že není žádná pořádná modlitební kniha, a nyní takovou máme před sebou. Domnívám se, že je velmi dobře sestavena, a všem, kdo ji budou používat, bude dobře sloužit.

Zukic, Tereza: Skateboard Boží, Karmel 2001, 99 Kč

Tahle knížka mě upoutala už jenom tím svým názvem a svojí obálkou – na ní je totiž řádová sestra na skateboardu a můžete se v té knížce dočíst o autorčině cestě od ateistky až do kláštera.

Schneider, Ludwig: Boj o Jeruzalém začal, A-alef Ostrava 1997, 28 Kč

Schneider, Ludwig: Klíč k Tóře, A-alef Ostrava 2000, 120 Kč

Obě knížky napsal izraelský novinář Ludwig Schneider, který v r. 1996 navštívil Prahu. Ta první je záznamem jeho přednášky, kterou měl v Praze, a následující besedy i s odpověďmi na dotazy, a druhá nám přibližuje to, jak vykládají židé Tóru, pět knih Mojžíšových, a vlastně i to, jak Tóře rozuměli prvokřesťané, kteří byli vlastně ještě také židy.

Starý zákon – omalovánky, Křesťanský život Albrechtice 2001, 45 Kč

Sešitek s omalovánkami ke Starému zákonu a s příloženými pastelkami. Na deskách je upozornění, že stejné nakladatelství vydalo i dvě pexesa ke Starému zákonu.

-mela-

Knihy uvedené v našich recenzích a anotacích můžete zakoupit zde:

Karmelitánské knihkupectví (Knihkupectví Jonáš),
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58
jonas@cmail.cz

Fotbal pro děti

Turnaj v malém fotbalu
v Loukově u Semil
22. 9. 2001

Pořádá: Orel, jednota Loukov u Semil:

Kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1,
51301 Semily
tel. 0431/685237 (raději písemný kontakt)
podrobnosti též na <http://sweb.cz/oriel.jednotaloukov>

Podmínky účasti: Pětičlenná mužstva složená z dětí narozených v roce 1990 nebo později, především se počítá s chlapci, mohou však hrát i děvčata. Nepočítá se s náhradníky, střídání jen ve výjimečných případech. Případný nedostatek nebo přebytek hráčů v jednotlivých výpravách bude řešen posousedsku, např. zapůjčením hráčů nebo sestavením dalšího mužstva. Turnaj je otevřený pro členy i nečleny Orla. Nejsou podmínkou jednotné dresy, stačí

jakékoli přiměřené sportovní obutí a oblečení. V případě deště bude hra přeložena do tělocvičny, kde je možno hrát pouze v čisté a nečernící obuvi! Stravu pořadatel nezajišťuje, v případě potřeby řešení dopravy od vlaku nebo noclehu se můžete obrátit na kontaktní osobu (v sobotu do Loukova autobusy nejezdí).

Systém hry: Podle zjednodušených fotbalových pravidel na kratší čas, bude upřesněno a sděleno na začátku turnaje. Systém bude stanoven tak, aby si zahrála nejen lepší, ale i horší mužstva.

Přihlášky (případně odhlášky): Předem na kontaktní adresu nebo nejpozději v 10.15 až 10.50 v den konání na kontaktní telefon nebo na místě – na hřišti.

Prezence: 10.15–10.50 na hřišti nebo na faře v Loukově u Semil. (Kdo by si nebyl jistý, zda včas dorazí, tuto skutečnost sdělí a případně upřesní svou účast.)

Místo konání: hřiště (za deště tělocvična) v Loukově u Semil.

Časový program:

- 9.15 možnost účasti na mši svaté v kostele v Loukově
- 10.15 zahájení prezence účastníků
- 10.50 ukončení prezence
- 10.00 zahájení turnaje
- 16.00 ukončení turnaje

Jiné informace: není důležité zvítězit, ale společně hezky strávit den.

P. Vít Jůza
Loukou u Semil

„Veni Sancte“ v litoměřické katedrále sv. Štěpána

Ve středu 5. září 2001 byl zahájen studijní rok v Teologickém konviktu (TK) v Litoměřicích.

Asi z poloviny věřícími naplněná katedrála sv. Štěpána přivítala čtyři české biskupy (Mons. Josefa Koukla, Mons. Dominika Duku, Mons. Jaroslava Škarvadu a Mons. Jiřího Paďoura) a řadu hodnostářů z biskupství českých a moravských diecézí. Přítomen byl i zástupce pro školství z ČBK, představení kněžských seminářů a řada dalších kněží. Přítomni byli také všichni nastupující studenti teologického konviktu v počtu 34 pro školní rok 2001/02 a řada studentů z minulého studijního ročníku, kteří zajistili většinu služeb u oltáře a na kůru.

Slavnostní mše svatá byla zahájena vzýváním Ducha svatého a také mešní formulář byl ze slavnosti Soslání Ducha svatého.

Homilii pronesl k přítomným diecézní litoměřický biskup Mons. Josef Koukl. Navázal na knihu proroka Jeremiáše (Jer 1,4-9) o povolání proroka k prorocké službě. Takové povolání se právě ozvalo také v duších nově nastupujících studentů. Začínají přípravu na své „po-volání“, kdy reagovali na Boží hlas pozitivní odezvou „ano“. Biskup vyzval přítomné k vytrvalosti v tomto rozhodnutí, které by nemělo být jen „na zkoušku“, která když se znelíbí, bude případně nahrazena hledáním dalšího. Kdo se rozhodl jít za Ježíšem, neměl by se již obracet dozadu, ale napřít své úsilí právě k Němu, jak to bylo čteno v mešním evangeliu sv. Lukáše (9, 57–62). Tam také Ježíš vyzývá následovníky k přímé cestě za Ním a vše ostatní podřídí tomuto rozhodnutí.

Po mši svaté se všichni koncelebrující a další příslušující občerstvili obědem v jídelně TK. Po obědě pak se představení spolu s biskupy nejprve společně radili o dalších výhledech pro studium a výchovu, a pak jednotliví biskupové a jejich zástupci besedovali se svými studenty z příslušných diecézí.

J. Horniček

V RÁMCI OSLAV 10 LET PŮSOBENÍ KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

SE USKUTEČNÍ 26. 9. 2001 V 16 HODIN
V PROSTORÁCH KNIHKUPECTVÍ JONÁŠ V LITOMĚŘICÍCH
SETKÁNÍ S AUTORKOU KNIHY „SKATEBOARD BOŽÍ“ TEREZOU ZUKIC

Tereza Zukic se narodila v roce 1964 v Chorvatsku v rodině slavného fotbalisty. V roce 1970 odešla se svou rodinou do Německa, kde otec získal angažmá. Do svých devatenácti let svůj život podřídila dráze vrcholové sportovkyně. V roce 1984 byla pokřtěna v katolické církvi a za půl roku vstoupila do noviciátu Milosrdných sester. Dnes je sestra Tereza nejpopulárnější německá řeholnice, která v roce 1994 založila společenství Malá komunita sourozenců Ježíšových.

Srdečně vás zveme na setkání se „sestrou v akci“ a její knihou „Skateboard Boží“. Vtipné vzpomínky o cestě ateistky a vrcholové sportovkyně k zakladatelce Malé komunity sourozenců Ježíšových, jejíž fotografie na skateboardu obletěla celý svět, polechtají bránici i Vám.

Vlastivědné okénko

Generální oprava nudvojovického kostela zahájena

Také v letošním roce pokračují opravy turnovských kostelů. Zeptali jsme vikáře Mgr. Václava Vlasáka, které kostely se v letošním roce dočkají dalších opravy a kdy bude znovu vysvěcen kostel na Hrušticí.

„V letošním roce byla dokončena oprava kostela svatého Matěje na Hrušticí. To je vlastně dovršení čtyřletého úsilí, starání, shánění. Kostel byl jak jeví mělo pronajato město a v roce 1997 byl předán církvi. Začínalo se přípojkou elektrické energie a letos 23. července byla celá generální oprava dokončena nátěrem střechy na obou věžích a opravou obou křížů. Kostel bude slavnostně vysvěcen 22. září. Další akce, která se rozeběhne počátkem srpna, bude výměna střešní krytiny na boční lodi mariánského kostela. Samozřejmě zá-

leží na počasí, letošní léto takovýmto opravám příliš nepřálo. Zároveň v těchto dnech začínáme generální opravu kostelíku svatého Jana Křtitele v Nudvojovicích. Na opravě tohoto kostela spolupracuje děkanství s městským úřadem Turnov. Tady bych rád připomněl, že opravy v Nudvojovicích začaly již v roce 1998, kdy byla odstraněna střešní krytina z presbytáře; trámův pod ní bylo zcela zničené dřevomorkou. Zabezpečili jsme tedy nejohroženější část památky. O rok později nebylo dost finančních prostředků. Tehdy byla vyměněna pouze okna. V loňském roce město opravilo hřbitovní zeď a letos díky finanční podpoře od Nadace pana Horáčka Českému ráji zahajujeme generální opravu,“ shrnul stručně stav prací v letošním roce pater Vlasák.

Kostel sv. Antonína v Loučkách

Když se pod Kozákovem řekne Loučky, vybaví se místním obyvatelům jistě hned dvoje: Loučky Sekerovy a Loučky Kostelní (dříve Klokočské). A právě sem vás dnes zveme. Malá útulná víska má přímo ve svém středu krásný kostel, který je právem její chloubou.

Půjdete-li Loučkami v neděli za poledne, uslyšíte zvony. Tady se ještě zvoní poledne. V době nedávno minulé zde zvonili i „klekání“. Za dobrého počasí je zdejší dva zvony slyšet až do Turnova, zejména v teplých letních dnech.

Vlastní historie kostela je poměrně bohatá. Jeho stavba začala v roce 1787 a trvala tři roky. Na velikonoční úterý 23. dubna 1791 byl kostel posvěcen a zároveň zasvěcen svatému Antonínu Paduánskému.

V letech 1802–1945 byl patronem kostela rod Des Fours Walderode, který sídlil na Hrubém Rohozci. Šestého června 1915 kostel vyhořel. Z původní stavby se zachovalo velmi málo. Z ohně byla zachráněna socha sv. Antonína (kterou dnes můžete vidět nad hlavním oltářem) a několik drobností.

Stavba nového kostela byla zahájena v roce 1919 a dokončena roku 1921. Vybavení kostela bylo a vlastně pořád je doplňováno z milodarů.

Bohužel ani dnešní doba nepřinesla kostelu klid. Před pěti lety byl vykraden a nenávratně zmizely malby z kazatelny. V současné době vrcholí úsilí pracovníků Státní památkové péče o zapsání kostela do rejstříku nemovitých kulturních památek.

Talli

PROJEKT NA POMOC DĚTEM V ČEČENSKU

V uplynulých měsících byla iniciována akce na podporu dětí v Čečensku, které jsou postiženy válkou. Nadace Člověk v tísni při České televizi je jednou z několika humanitárních organizací, které v této postižené oblasti dlouhodobě působí. Vedle zajišťování konvojů s potravinami a další humanitární pomoci – jako jsou různé vzdělávací programy pro čečenské děti apod. – pracuje i na zajišťování léčby dětí mimo Čečensko a postiženou oblast (např. v Moskvě) pro děti postižené válkou.

Jedná se o projekt, který se nazývá MEDEVAKY. Z prostředků, které jsou shromažďovány, je financováno léčení dětí, jejich transport do nemocnic, zajišťování potřebných léků apod. Tyto finanční prostředky jsou získávány různými sbírkami a sponzorskými dary.

Vzhledem k náročnosti celého projektu a k bezútesné situaci postižených dětí jsem se rozhodl pomoci v rámci svých možností. Nemohu osobně poskytnout závatné částky, které by celou situaci mohly řešit, ale něco přece jenom udělat mohu. Na konto těchto zdravotních projektů nechávám zasílat pravidelně každý měsíc z výplaty částku 100 Kč pod konkrétním variabilním symbolem, který zaručuje využití finančních prostředků výhradně na léčení a na léky pro čečenské děti. Rozhodl jsem se oslovit lidi ve svém okolí, kteří jsou schopni a ochotni obětovat ze své měsíční výplaty částku 50 až 100 Kč (dle možností) a zasílat tuto částku na konto nadace Člověk v tísni. Celou částku je možno zasílat trvalým příkazem z bankovního účtu.

Vím, jak je těžké rozhodnout se pro zapojení do takovéto aktivity, když jsou všude podvodníci, kteří se snaží vylákat z lidí peníze. Zde máte možnost si celou věc ověřit. Oficiální informace o nadaci Člověk v tísni je možno získat na internetové adrese <http://www.pinf.cz>.

Zde můžete najít statut společnosti, výroční zprávy, informace o projektech a aktivitách

Nemohu osobně poskytnout závatné částky, které by celou situaci mohly řešit, ale něco přece jenom udělat mohu.

v konkrétních oblastech činnosti, jména odpoledních osob apod. Po domluvě s vedením nadace budou na těchto stránkách zve-

řejňovány i informace o shromážděných finančních prostředcích a jejich využití.

Pokud chcete dostávat pravidelné informace o průběhu celého projektu přímo do své poštovní nebo e-mail stránky, stačí se zaregistrovat písemně na adrese nebo e-mailu v závěru dopisu.

Pokud se i vy chcete do celé akce zapojit, jste srdečně vítáni. Lehko se o pomoci druhým lidem mluví, těžší je to s konkrétními činy. A pokud se jedná o postižené děti, je situace o to horší, že jsou postiženi opravdu ti neviní.

Bankovní spojení:
ČSOB Praha 1, číslo účtu:
3009-0600102473/0300,
variabilní symbol: 777.

Osobně i jménem postižených dětí a všech, kteří zajišťují humanitární pomoc, vám děkují za váš vstřícný postoj.

Pokud budete chtít získat nějaké další informace, můžete se na mne obrátit písemně na následující adrese.

Pavel SEDLÁK, Štefánikovo nám. 1, 586 01 Jihlava
 e-mail: farsepa@volny.cz

Šest „farářů“ v kuchyni

Při prázdninovém cyklistickém výletu s manželkou přes Jizerské hory do Hejnic jsme zaslechli skupinku mladíků mluvit španělštinou, naší oblíbenou řečí...

Moje žena, která je odvážnější a průbojnější než já (ona skromně říká, že prý jen zvědavější), chlapce oslovla (mým prostřednictvím) a zeptala se, odkud jsou. Byli tři a byli z Jižní Ameriky. Řekli nám, že studují v Římě a že jsou v Hejnicích na prázdninách v Centru duchovní obnovy. Je jich tam hodně (asi 120) a zítra, v neděli, budou mít speciální česko-italskou mši.

Legionari di Cristo

Druhý den jsem se tam tedy vypravil. Mše byla působivá. Slyšet zpívat najednou asi stovku budoucích farářů stojí opravdu za to. Seznámil jsem se s několika španělsky mluvícími mladíky. Jednalo se o studenty vyslané jejich diecézemi z různých koutů světa na studia do Říma, do školy vedené španělskými otci z kongregace „Legionari di Cristo“. Několik z nich projevilo zájem poznat trochu více Jizerské hory, a tak jsme v jednom z jejich volných dní udělali výšlap přes Krásnou Maří a přes Holubník až na Kristiánov, a přes Novou Louku zpět do Hejnic. Bylo krásné počasí a kluci měli z několika místních názvů a typických jizerskohorských pomníčků pocit, že jsou v silně duchovních horách: Krásná Maří, Olivetská hora a nejvíce Kristiánov (ve španělštině znamená cristiano – s výslovností „kristijano“ – křesťan). Moc jim chutnaly borůvky, i když se

zpočátku trochu báli je jíst, aby jim nebylo špatně, protože je z domova neznali a nikdy předtím je nejedli. Výlet se jim moc líbil a na oplátku mi nabídli, že nám uvaří něco dobrého a la Jižní Amerika. S radostí jsem souhlasil. Další pondělí jsme tedy s mojí maminkou naložili do aut 6 studentů: Víctora a Césara z Peru, Raúla z Kolumbie a Benjamína, Manuela a Guadalupeho z Mexika, a dovezli je do Jablonce do naší panelákové kuchyně, kde kluci připravili skutečně dobré jídlo: vepřové plátky zapečené s bramborami a rajčaty, rýží, barevné fazole, opečené brambory a silně kořeněnou a páliovou omáčkou. K mé radosti i k radosti mé ženy nezůstalo jen u vaření, ale budoucí faráři po obědě umyli, utřeli a uklidili všechno nádobí.

Cesta do Jablonného

Při návštěvě vyšlo najevo, že „latinos“ (jak je důvěrně začal nazývat náš čtyřletý syn) mají nedostatečné vědomosti o naší

diecézi, především pak o její patronce sv. Zdislavě. Proto jsme se po obědě vydali do Jablonného v Podještědí. Chrám byl sice zavřený, ale po chvíli zvonění nám otcové dominikáni otevřeli. Nejdřív jsem se cítil trochu nesvůj – na cedulce u dveří bylo upozornění, že v pondělí se prohlídka chrámu nekonají – a my jsme vypadali jako typická skupina turistů, ale během návštěvy se otec Bernard ukázal jako pozorný hostitel. Zeptal se nás, zda si s nimi vypijeme kávu, a když jsem se začal omlouvat, že nechceme zdržovat, zvýšil hlas a řekl: „Já se Vás neptám, jestli nás zdržujete. Ptám se, jestli si s námi dáte kávu. Odpovězte jedním slo-

vem.“ Po kladné odpovědi se vrhl ke zvonku a rázným zvoněním přerušil právě probíhající přípravu noviců a zadal úkoly. Poté nás vzal na prohlídku chrámu a při výkladu o historii mi připravil několik překladatelských oříšků. Z nich nejhezčí byl: svatá Zdislava – utěšitelka zarmoucených, což jsem sice „nějak“ přetlumočil, ale že je to terminus technicus a jak se to správně řekne, jsem se od studentů dozvěděl až asi o hodinu později. Při posezení v refektáři pak otec Bernard připomněl souvislost mezi Jižní Amerikou a Jablonným, že totiž patronka Jižní Ameriky, svatá Růžena z Limy, byla stejně jako naše Zdislava dominikánskou terciářkou. Pokud mohu soudit, návštěva hrobu svaté Zdislavy na „latinos“ silně zapůsobila, snad i proto, že jeden ze studentů, César, pochází přímo z Limy, a také proto, že svatá Zdislava je, jak otec Bernard zdůraznil, pomocnicí kněží.

Návštěvu Jablonného jsme zakončili procházkou ke Zdislavíně studánce, na které nás čekalo ještě jedno překvapení: u domku pod Lemberkem se Benjamín náhodou dal do řeči s malými dětmi a ukázalo se, že jejich maminka je Peruánka provdaná do Čech.

Borek Tichý, Jablonec nad Nisou

Nahore: návštěva Jablonného
Dole: Jižní Amerika oplývá mimo jiné i skvělými fotbalisty. Ani seminaristé tento sport nezanedbávají. V Hejnicích se hráli několik přátelských zápasů s místními borci. V nich se ukázalo, že ani Evropa není z fotbalového hlediska nijak zaostalá, takže zápasy dopadaly střídavě ve prospěch obou kontinentů.
Foto na této stránce a na obálce: Borek Tichý

Překvapení při sčítání lidu

Poslední sčítání lidu a kampaň církve před ním některé asi naplnila očekáváním, co přinese, a některé chronické nezáměrce o výsledky průzkumů nechala lhostejným. Ale nikdo z nás asi nečekal nedávno zveřejněné výsledky. Věřících je méně o 1,3 milionu. Když se ptali tiskového mluvčího ČBK, odpověděl, že je ještě brzy hodnotit tento fakt. Měl jistě pravdu, ale v médiích jsme mohli nalézt živou diskuzi. Vyjádřil se profesor Tomáš Halík, publicista Jan Jandourek, objevil se obsáhlý článek v Mladé frontě Dnes z 28. července, věnovaný vztahu mládeže k církvi, a nedávno vyšel rozhovor s kardinálem Vlkem (LN 3. 8. 2001, str. 5).

Postupně se jasněji ukazuje, že média špatně interpretovala předběžné výsledky letošního sčítání, protože úbytek věřících se netýká těch, kteří pravidelně navštěvují bohoslužby, ale sympatizantů. Alespoň tak se zdá, protože takový posun nebyl pozorován ve statistikách, které vede církev interně (roční výkazy).

Položená otázka nebyla jednoznačná a rozuměla náboženským vyznáním účast na

náboženském životě některé církve nebo vztah k ní. Jestliže tedy úbytek se týká hlavně skupiny, která měla vztah k církvi a kterou můžeme nazývat sympatizanty, musí se v naší církvi a farnostech vést rozhovor, proč se tak stalo. Je třeba ptát se, jací jsou to lidé, zda jsme k nim poslání a zda patří ke skupině, se kterou byl Ježíš v častém kontaktu – jako byl například Nikodém nebo uzdravení lidí, kteří ve svůj čas nacházejí hlubší a trvalejší vztah k Bohu a církvi.

Různé průzkumy (např. www.scac.cz) však také zdůrazňují fakt, že religiozita v českém národě nemizí, ale bere na sebe jinou podobu, která je méně viditelná. Když se podíváme do knihkupectví a uvidíme „duchovní literaturu“ typu astrologie a numerologie, můžeme vidět, čím se plní hlavy některých našich bližních.

Výsledky by neměly být příčinou nějaké frustrace, ale dalším důvodem zamýšlení a uzdravující sebereflexe našeho počínání v prostředí, ve kterém žijeme. Mnoho již bylo řečeno a napsáno od roku 1989 o působení církve u nás a lze nacházet alespoň částečná řešení. Někdy se zdá, že spíše je

těžší žít svoje křesťanství ve světě, který má hodně jiný styl.

Od závěru II. vatikánského koncilu (1965), který naznačil cestu církve dost jasně, již také uběhla řada let. Výsledky sčítání možná něco napověděly o tom, jak se nám daří dílo koncilu chápat a uvádět do života.

P. Josef Hurt

Srovnání s rokem 1991:

V Severočeském kraji se v roce 1991 k některé církvi přihlásilo 25,2% (republika 44%). V roce 2001 to bylo 16,2% (republika 31,7%).

Nejpočetněji byla zastoupena římskokatolická církev, ke které se přihlásilo 20,7%. Letos to bylo jen 11,9%

V roce 1991 nejvíce věřících bylo v okrese Louny (30,4%) a Litoměřice (29,4%). Nejméně v Mostě (20,0%) a Ústí nad Labem (23,0%).

Letos předběžné výsledky říkají, že nejmeně věřících je v Mostu: 8%. V okresech libereckého kraje je situace v roce 2001 následující: Česká Lípa 14,6%, Jablonec nad Nisou 16,5%, Liberec 16,9% a Semily 26,1%.

Poštovní služby

**Nové adresy
v diecézním
centru Charity**

Oznamujeme Vám nové e-mailové adresy na jednotlivé pracovníky DCH Litoměřice:

Růžena Kavková – ředitelka DCH Ltm:

kavkova.dchltm@iol.cz

Slávka Spicová – ekonom:

spicova.dchltm@iol.cz

Zdeňka Vašků – koordinátor projektu:

vasku.dchltm@iol.cz

Roman Strizenec – asistent-uprchlíci:

strizenec.dchltm@iol.cz

Eva Harcubová – asistent TS:

harcubova.dchltm@iol.cz

Jinak stále platí e-mailová adresa na sekretariát DCH Litoměřice:
dch.litomerice@iol.cz

**V úterý 18. září uplyne
5 let od úmrtí
P. Augustina Holíka,
SDB**

Pocházel ze Zlína, navštěvoval měšťanskou školu ve Fryštáku a tam se seznámil se salesiány. Na kněze byl vysvěcen v Oseku u Duchcova v roce 1947.

Po likvidaci řeholí v 50. letech kněžskou službu nemohl vykonávat. Vrátil se k ní až v roce 1968, kdy společně s P. Fuglíkem odešel do Trmic v Ústí nad Labem. Pomáhal tam otci biskupovi Otčenáškovvi. Po roce 1989 pomáhal v duchovní správě také v Bílině a v Duchcově. V roce 1993 přišel do Filipova. Zemřel při návštěvě Zlína.

P. Augustin byl vždy svědomitý řeholník. Byl skromný, zůstával v pozadí, ale svou píli a vytrvalostí velmi přispěl k apoštolátu v místech, kde pracoval. Kež mu Bůh odplatí všechnu námahu a práci, kterou vykonal.